

Sygn. akt II AKa 23/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Masłowski
Sędziowie:	SA Jarosław Papis SO del. Barbara Augustyniak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Jadwiga Popiołek

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 r.

sprawy

1. **J. R.**

oskarżonego z art. 271 §1 kk; art. 296 §1 i 3 kk; art. 585 §1 ksh

2. **I. K.**

oskarżonej z art. 301 §1 kk w zb. z art. 300 §1 i 3 kk w zw. z 308 kk; art. 586 ksh

3. **A. Z.**

oskarżonego z art. 301 §1 kk w zb. z art. 300 §1 i 3 kk w zw. z art. 308 kk; art. 586 ksh

4. **T. N.**

oskarżonego z art. 301 §1 kk w zb. z art. 300 §1 i 3 kk w zw. z art. 308 kk; art. 586 ksh

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocników oskarżycieli posiłkowych: (...) Sp. z o.o. w P. i (...) Sp. z o.o. w C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt III K 13/12

na podstawie art. 437 §1 kpk, art. 636 §1 kpk w zw. z art. 633 kpk

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

2) zasądza od oskarżycieli posiłkowych: (...) Sp. z o.o. w P. i (...) Sp. z o.o. w C. kwoty po 250 (dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

W toku postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim **J. R.** został oskarżony o to, że:

I. w dniu 15 czerwca 2005r. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki F. z o.o. i będąc z tego tytułu upoważnionym do wystawiania dokumentów złożył do wniosku o rejestrację spółki poświadczające nieprawdę oświadczenie o pokryciu kapitału zakładowego przez wszystkich współników, podczas gdy w tej dacie wniesiony przez spółkę (...) SA aport w postaci skapitalizowanego czynszu dzierżawnego nie został ujawniony w księgach (...) sp. z o.o. w organizacji, a nadto nie został wniesiony wkład M. Ż. w kwocie 50 000 zł, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.;

II. w dniu 30 listopada 2005r. pełniąc funkcję Prezesa zarządu spółki (...) SA i będąc z tego tytułu osobą zobowiązaną do zajmowania się jej sprawami majątkowymi, nadużywając udzielonych mu uprawnień zawarł sprzeczną z zasadami gospodarowania umowę ze spółką (...) z o.o. dotyczącą przejęcia przez (...) sp. z o.o. odpowiedzialności gwarancyjnej za wyroby wyprodukowane przez (...) SA i z tego tytułu zapłacił spółce (...) z o.o. kwotę 1.830.00 zł, podczas gdy faktyczny koszt usług w tym zakresie wyniósł kwotę 185.752,31 zł, wyrządzając tym spółce (...) SA szkodę w wielkich rozmiarach, tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.;

III. w okresie czasu od dnia 16 września 2005r. do dnia 21 lutego 2006r. w R. pełniąc funkcję Prezesa zarządu spółki (...) SA nie zgłosił wniosku o jej upadłość pomimo istnienia warunków określonych w art. 11 ust. 2 ustawy dnia 28 lutego 2003r. „Prawo upadłościowe i naprawcze” (Dz. U. Nr 60, po. 535 z późn. zm.), tj. o czyn z art. 586 k.s.h.

Z kolei odpowiadających w tym samym postępowaniu: **I. K.**, **A. Z.** i **T. N.** oskarżono o to, że:

IV. w okresie czasu od dnia 30 czerwca 2005r. do dnia 16 września 2005r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, pełniąc funkcję I. K. – Prezesa zarządu (...) SA, a A. Z. i T. N. – członków Zarządu (...) SA, która to spółka była dłużnikiem wielu wierzycieli, udaremniłi zaspokojenie ich należności w ten sposób, że po utworzeniu spółki zależnej (...) sp. z o.o., przenieśli do niej produkcję własnych wyrobów, przekazali jej zapasy posiadanych wyrobów, towarów i materiałów rozliczając je następnie kompensatami, czym działali na szkodę wymienionych w zarzucie podmiotów, tj. o czyn z art. 301 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 1 i 3 k.k.

w zw. z art. 308 kk.

Nadto **I. K.** oskarżono o to, że:

V. w okresie czasu od 1 kwietnia 2005r. do dnia 16 września 2005 r. w R., pełniąc funkcję Prezesa zarządu spółki (...) SA nie zgłosiła wniosku o jej upadłość, pomimo powstania warunków określonych w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. „Prawo upadłościowe i naprawcze” (Dz. U. Nr 60, poz. 535 z późn. zm.), tj. o czyn z art. 586 k.s.h.,

oraz **A. Z.** o to, że:

VI. w okresie czasu od 1 kwietnia 2005 r. do 16 września 2005 r. w R. pełniąc funkcję członka zarządu spółki (...) SA nie zgłosił wniosku o jej upadłość pomimo powstania warunków określonych w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. „Prawo upadłościowe i naprawcze” (Dz. U. Nr 60 poz. 535 z późn.zm.), tj. o czyn z art. 586 k.s.h.,

a **T. N.** o to, że:

VII. w okresie czasu od 1 kwietnia 2005 r. do 8 lipca 2005 r. w R. pełniąc funkcję członka zarządu spółki (...) SA nie zgłosił wniosku o jej upadłość pomimo powstania warunków określonych w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. „Prawo upadłościowe i naprawcze” (Dz. U. Nr 60 poz. 535 z późn. zm.), tj. o czyn z art. 586 k.s.h.

Wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim:

-uniewinnił oskarżonego J. R. od zarzucanych mu w pkt. I i II czynów, a koszty sądowe w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa (pkt 1.);

-uniewinnił oskarżonych I. K., A. Z. i T. N. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego im w pkt. IV, a koszty sądowe w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa (pkt 2.);

-na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych J. R., I. K., A. Z. i T. N. o czyny zarzucane im odpowiednio w pkt. III, V, VI i VII, a koszty sądowe w tym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa (pkt 3.).

Z wyrokiem nie zgodzili się pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych: (...) sp. z o.o. w C. oraz (...) sp. z o.o. w P..

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. w P. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające wpływ na jego treść, polegające na przyjęciu, że:

- zachowanie J. R. nie wyczerpało znamion przepisu art. 296 § 1 i 3 k.k., ponieważ nie zostały wypełnione znamiona strony podmiotowej, gdyż oskarżony nie mógł przewidzieć, że swoim zachowaniem wyrządzi szkodę (...) SA oraz, że nie zostały wypełnione znamiona strony przedmiotowej, ponieważ zawarcie umowy odpowiedzialności gwarancyjnej nie było sprzeczne z zasadami prawidłowego gospodarowania;

- zachowanie I. K., A. Z., T. N. nie wyczerpało znamion przestępstw określonych w art. 301 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k., ponieważ pomimo, że powstała nowa jednostka gospodarcza, składniki majątku nie zostały na nią przeniesione i działanie to nie spowodowało ograniczenia zaspokożenia wierzycieli;

- zachowanie J. R. nie wyczerpało znamion przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., ponieważ nie zostały wypełnione znamiona strony podmiotowej, gdyż oskarżony nie miał zamiaru poświadczyć nieprawdy, jak i przedmiotowej, ponieważ nie doszło do poświadczenia nieprawdy, gdyż w chwili złożenia oświadczenia aport był wniesiony;

2. naruszenie prawa materialnego:

- art. 1 § 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zachowanie oskarżonych realizujące znamiona przestępstwa z art. 586 k.s.h. cechuje znikomy stopień społecznej szkodliwości;

3. naruszenie przepisów postępowania:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegające na obdarzeniu bezkrytyczną wiarygodnością wyjaśnień oskarżonych oraz opinii biegłych z firmy (...) oraz poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych w sytuacji, gdy opinie biegłej J. M. i biegłych z firmy (...) stoją ze sobą w sprzeczności.

W konkluzji skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonych za winnych zarzucanych im aktem oskarżenia czynów i wymierzenia kary w granicach ustawowego zagrożenia za poszczególne przestępstwa, ewentualnie – uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. w C. zaskarżył orzeczenie na niekorzyść wszystkich oskarżonych w zakresie punktów 2 i 3 wyroku.

Pełnomocnik zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się

w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, wybiórczej, bezkrytycznej i jednoznacznie ukierunkowanej analizie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy pominięciu okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonych, przy czym obraza powyższych przepisów doprowadziła do błędnego ustalenia, iż:

- oskarżeni, będąc członkami zarządu Zakłady (...) SA nie udaremнили zaspokojenia należności wielu wierzycieli w ten sposób, że po utworzeniu spółki zależnej (...) Sp. z o.o. przemieścili do niej produkcję własnych wyrobów, towarów i materiałów, rozliczając je następnie kompensatami, czym działali na szkodę wielu wierzycieli;

- stopień szkodliwości społecznej czynów oskarżonych polegających na niezgłaszaniu wniosku o ogłoszenie upadłości jest znikomy.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie wyroku w zakresie punktów 2. i 3. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacje – jako oczywiście bezzasadne – nie zasługiwały na uwzględnienie i tym samym nie mogły odnieść skutków postulowanych przez obu skarżących.

Jakkolwiek apelacja wywiedziona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego: (...) Sp. z o.o. w P. (dalej jako (...) Polska) jest dalej idąca – sformułowano w niej zarzuty odnoszące się do całego wyroku sądu a quo, a więc rozstrzygnięć zawartych tamże w pkt 1., 2. i 3., to jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż drugi z wniesionych środków zaskarżenia, tu: sporządzony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. w C. (dalej jako Organika C.) również kontestuje m.in. rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt. 2, nie ma przeszkód, by w tym zakresie odnieść się łącznie do obu skarg.

Sąd Okręgowy dochodząc do wniosku, że oskarżonym I. K., A. Z. i T. N. nie można przypisać winy w zakresie zarzucanego im w pkt. IV czynu wyczerpującego dyspozycję art. 301 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 308 k.k., swoje stanowisko w tym względzie poprzedził wnikliwą i skrupulatną analizą całokształtu zebranych w sprawie dowodów, po czym przekonująco i logicznie je uzasadnił. Sąd ten prawidłowo wywiódł, słusznie skupiając się w tym zakresie na stanowisku zaprezentowanym w opinii wydanej przez zespół biegłych z firmy (...) w W., że niezależnie od faktu, iż istotnie Spółka Akcyjna (...) sprzedała nowo utworzonej spółce z o.o. część (której precyzyjnie nie udało się ustalić) składników swojego majątku, posiadanych zapasów wyrobów, towarów i materiałów, fakt ten nie doprowadził w konsekwencji do udaremnienia lub ograniczenia zaspokojenia należności wierzycieli spółki akcyjnej w rozumieniu art. 301 § 1 k.k. Przeciwnie, podjęte wówczas działania skutkowały zwiększeniem możliwości zaspokojenia wierzycieli, a to dzięki temu, iż nowopowstała spółka z o.o. kontynuowała działalność produkcyjną spółki akcyjnej i począwszy od 2005r. wynik (...) Spółki akcyjnej (...) (dłużnika) był dodatni. Dzięki kontynuacji dotychczasowej działalności przez spółkę z o.o., utrzymano ciągłość produkcji i miejsc pracy, przekładające się na osiąganie bieżących przychodów, zwiększające masę upadłości, a co za tym idzie – prowadzące do skuteczniejszego i lepszego zaspokojenia wierzycieli.

Tym samym trudno zaakceptować stanowisko wyrażone w obu apelacjach, że sąd a quo, uniewinniając oskarżonych I. K., A. Z. i T. N. od czynu opisanego w pkt. IV, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę swojego orzeczenia w tej części. Skarżący bowiem nie przedstawiają w tym względzie żadnych argumentów na poparcie ferowanej tezy, trudno bowiem za rzeczowe argumenty uznać stwierdzenia sprowadzające się wyłącznie do konstatacji o braku zgody oskarżyciela posiłkowego ((...) Polska) na twierdzenie Sądu Okręgowego, iż skoro spółka (...) Sp. z o.o. przynosiła zyski, to nie doszło do popełnienia przestępstwa (k. 12824 o.) czy gołosłownego stanowiska, iż na skutek przeniesienia mienia na inny podmiot doszło do pogorszenia sytuacji finansowej spółki akcyjnej i „w sposób oczywisty” co najmniej uszczuplono możliwość zaspokojenia wierzycieli (Organika C., k. 12828). Tego rodzaju polemika z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti i wyprowadzonymi na ich podstawie wnioskami o braku winy

oskarżonych w odniesieniu do stawianego im zarzutu nie może być w żadnym razie uznana za skuteczny zarzut odwoławczy i w konsekwencji prowadzić do podważenia słuszności rozumowania i wniosku sądu a quo.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również dodatkowy zarzut podniesiony w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego S. Polska pod adresem rozstrzygnięcia zamieszczonego w pkt. 2 wyroku, mający się wyrażać w obrazie przepisów postępowania, tu: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., w wyniku dokonania dowolnej oceny dowodów, polegającej m.in. na zaniechaniu dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych w sytuacji, gdy opinie biegłej J. M. i biegłych z firmy (...) pozostawały ze sobą w sprzeczności.

Jest przecież bezspornym, że z treści unormowania art. 201 k.p.k. w żadnym wypadku nie wynika obowiązek sądu do powołania innych biegłych w razie stwierdzenia m.in. sprzeczności między różnymi opiniami w tej samej sprawie. W takiej bowiem sytuacji rolą sądu jest dokonanie oceny tych opinii zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k., a dopiero w razie stwierdzenia, że sąd nie jest w stanie wyjaśnić sprzeczności pomiędzy tymi (sprzecznymi) opiniami, koniecznym jest powołanie innych biegłych we wskazanym trybie procesowym (zob. wyrok SN z dnia 28 sierpnia 2013 r., w sprawie sygn. akt V KK 80/13, LEX nr 1381068).

Taka sytuacja, a więc skutkująca koniecznością powołania innych biegłych, nie zachodziła jednak w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy dokonał przecież gruntownej analizy opinii autorstwa J. M. oraz firmy (...), a następnie przekonująco i wyczerpująco uzasadnił z jakich powodów nie zaaprobował wskazanych w pisemnych motywów wyroku wniosków wyprowadzonych przez biegłą J. M.. Sąd meriti słusznie przy tym wyeksponował, iż poza kwestiami związanymi z zasadami księgowania czy wyliczeniami rachunkowymi, biegła J. M. nie legitymowała się wymaganymi kwalifikacjami do wydania rzetelnej i prawidłowej opinii w przedmiotowej sprawie.

Ponieważ sąd ad quem w pełni podziela przywołaną w uzasadnieniu w tym zakresie argumentację, brak podstaw do jej ponownego przytaczania i w konsekwencji powielania.

Konkludując, stwierdzić należy, że wszystkie zarzuty, jakie pod adresem tej części rozstrzygnięcia podnieśli obaj skarżący są całkowicie chybione i nietrafne. Wbrew temu, co starali się wykazać autorzy apelacji, rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt. 2 wyroku Sądu Okręgowego jest prawidłowe, wyrastając z gruntownej analizy wszystkich istotnych w tej materii dowodów, a skoro jednocześnie zostało wnikliwie umotywowane – czyniąc zadość regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, to tym samym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Przechodząc do dalszych zarzutów, jakie zostały sformułowane w obu wywiedzionych środkach zaskarżenia, należy zauważyć, iż w pozostałej części apelacji nie podlegały rozpoznaniu – jako wniesione przez osobę nieuprawnioną, ponieważ w tym zakresie spółkom: (...) Polska i (...) C. nie przysługiwał status pokrzywdzonego w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k.

Zgodnie bowiem z treścią wskazanego przepisu – pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. O tym czy dany podmiot korzysta ze statusu pokrzywdzonego decyduje z jednej strony prawidłowe ustalenie ogólnego lub rodzajowego przedmiotu ochrony, z jednoczesnym uwzględnieniem indywidualnego przedmiotu ochrony analizowanej normy karnej (niezależnie, czy chodzi o przedmiot główny czy uboczny), z drugiej zaś – kryterium bezpośredniości naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego danej osoby (podmiotu). To ostatnie zaś oznacza, że „w relacji między czynem o konkretnych znamionach przestępstwa a naruszeniem lub zagrożeniem dobra tej osoby nie ma ogniw pośrednich, z czego wynika, że do kręgu pokrzywdzonych można zaliczyć tylko ten podmiot, którego dobro prawne zostało działaniem przestępnym naruszone wprost, a nie za pośrednictwem godzenia w inne dobro” (zob. postanowienie SN z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt IV KK 316/09, Biul. PK 2010/3/15-16).

Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż status pokrzywdzonego, przesądzający w konsekwencji o uprawnieniu do wniesienia środka odwoławczego (art. 425 § 1 k.p.k.), nie przysługiwał oskarżycielowi posiłkowemu (...) Polska w odniesieniu do czynów opisanych w komparycji wyroku w pkt. I. (art. 271

§ 1 k.k.), pkt. II. (art. 296 § 1 i 3 k.k.), pkt. III., V., VI. i VII. (art. 586 k.s.h.), zaś oskarżycielowi posiłkowemu (...) C. – co do czynów opisanych w komparycji wyroku w pkt. III., V., VI. i VII. (art. 586 k.s.h.).

Nie może bowiem budzić wątpliwości, że przedmiotem ochrony prawnokarnej w przypadku czynu kwalifikowanego na podstawie art. 271 § 1 k.k. jest wiarygodność dokumentów, przy czym pośrednio przepis ten chroni ponadto prawidłowe funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości, a także innych organów władzy publicznej prowadzących postępowania dowodowe. Natomiast w odniesieniu do przestępstwa, o jakim mowa w art. 296 k.k., a nazywanego przestępstwem nadużycia zaufania w obrocie gospodarczym, z ochrony korzysta prawidłowość (pewność) obrotu gospodarczego, obejmując swoim zakresem zarówno indywidualne interesy majątkowe oraz działalność gospodarczą podmiotów uczestniczących w obrocie gospodarczym, jak i ponadindywidualne interesy gospodarcze społeczeństwa (por. O. Górniok, Przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu w projekcie kodeksu karnego i noweli do obowiązującego kodeksu karnego, PiP 1994, z. 10, str. 68-69 i 92 i nast.; O. Górniok, Odpowiedzialność karna menadżerów, str. 68 i nast.). Zasadniczym przedmiotem ochrony są jednak interesy majątkowe zarządzanych podmiotów.

Tym samym trudno uznać, że czyny zarzucane oskarżonemu J. R., a opisane w pkt I i II wyroku, godziły w dobra prawne (...) Sp. z o.o. w P., w sposób bezpośredni naruszając je lub zagrażając takim bezpośrednim naruszeniem.

Warunki, o których mowa w art. 49 § 1 k.k., nie zostały ponadto spełnione w odniesieniu do zachowań opisanych w komparycji w pkt. III, V, VI i VII, a kwalifikowanych na podstawie art. 586 k.s.h. Rozstrzygnięcie zamieszczone w pkt. 3 zaskarżonego wyroku co do tychże czynów konstestowane było przez obu skarżących.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 586 k.s.h., którego ratio legis wyraża się we wzmocnieniu prawnej ochrony interesów wspólników spółek handlowych oraz interesów wierzycieli takich spółek, są zarówno gospodarcze interesy majątkowe wierzycieli, jak i wspólników spółek handlowych. Poza takimi indywidualnymi przedmiotami ochrony występuje ponadto przedmiot rodzajowy, rozumiany jako prawidłowy (wolny od nieuprawnionych i nieuczciwych praktyk) obrót gospodarczy.

Niezależnie jednak od wskazanego indywidualnego przedmiotu ochrony przepisu art. 586 k.s.h., tu: w odniesieniu do interesów wierzycieli, stwierdzić należy, iż normatywna treść tegoż przepisu nie pozwala na stwierdzenie, iż wypełnienie znamion czynu tego rodzaju stanowi pokrzywdzenie wierzyciela w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. Samo bowiem zachowanie polegające na braku wymaganej przez prawo reakcji w zarządzaniu spółką, tu: w postaci zgłoszenia wniosku o upadłość, nie może być jednocześnie utożsamiane z „bezpośrednim” naruszeniem interesu wierzyciela danej spółki.

Z tych wszystkich względów wniesione apelacje nie podlegały uwzględnieniu, a zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., zasądzając z tego tytułu od oskarżycieli posiłkowych (...) Sp. z o.o. w P. i (...) Sp. z o.o. w C. kwoty po 250 złotych.